

# Történet egy halról, aki a világ végét kereste

(Bohus Borbála 7.A osztályos tanuló meséje)

Valahol, a víz mélyére, a hínárok közé most érnek a felkelő nap első sugarai. A víz könnyed hullámozása jól látszik a hínárokon. Mintha táncolnának, olyan szépen ringanak. Az iszap felett egy kisebb halraj úszik.

– Mama, hol van a világ vége?

– Hányszor mondjam még Ficánk, hogy a világ végtelen, és aki eddig megpróbálta megkeresni a végét, nem tért vissza. De te ne foglalkozz ezzel! Hol van Fényes?

– Miért mindig nekem kell vigyáznom a húgomra?! Biztos megint az angolnatestvérekkel játszik!

– Szia mama, szia Ficánk!

– Már megint az angolnákkal játszottál?! Már hányszor megmondtam, hogy ne barátkozz angolnákkal! Nagyon nevetlen népség!

– De mama...

– Semmi de! Azonnal mars az odúba reggelizni! Szót se halljak!

A gyerekek miután befejezték a reggelit, kimentek úszkálni. Ficánk sokat gondolkodott, nem figyelt a játékra. Egyszer csak megszólal:

– Te Fényes! Én megkeresem a világ végét. Hiszem, hogy a világ nem csak ebből a tóból áll, és van más hely is ezen kívül.

– Ne butáskodj már Ficánk! A mama megtiltotta, vagy nem?

Ám Ficánk nem hallgatott húgára. Elindult, és Fényes már nem tudta utolérni.

Már több mint két órája úszott, és kezdett fáradni. Ám ekkor észrevett egy busát, egy igen öreg busát a hínárok között. Odaúszott, hogy megkérdezze, merre menjen tovább.

– Kukacos szép jó napot!

– Szervusz kis halacska! Hát te? Eltévedtél? Még nem láttalak erre felé.

– Ficánknak hívnak, a világ végét keresem.

– Édes fiam, ha rám hallgatsz, nem mégy a világ végére, mert eddig aki arra tartott, vissza már nem jött. Én már megettem kenyerem javát, de még sohasem jutott eszembe, hogy ilyen bolondságot tegyek. Fordulj vissza, menj haza!

– Köszönöm tanácsát, de folytatom utam.

Így is tett, és szíve tele volt kalandvágygal. Úszott tovább és tovább, nem riasztotta vissza az a nagy fémszörny sem, ami felette úszott el, majdnem beszippanva. Egy részen elfogyott a hínár, és csak kavicsok borították az iszapot. Úszott tovább, de egyszer csak meglátott valamit, valami gyönyörűt, ezüstösen csillogott, mint a Hold fénye. Közelebb úszott hozzá, és az apró szíve elkezdett gyorsan verni.

– Szia!- szólt a kis hallány (mert az volt) Ficánkhöz

– Szia! Én Ficánk vagyok és... és messziről jöttem, hogy megkeressem a világ végét. Te ki vagy?

– Holdsugár vagyok. A világ végét? Jaj, vigyél magaddal, sosem jártam még a világ végén... úgy szeretnék veled menni...

– Szó sem lehet róla! Ez nagyon veszélyes, és még nekem is bajom eshet, nemhogy neked... És te túl...nem szabad kockáztatnod az életedet! Nem venném a szívemre ha... szóval érted, ugye? Fontos lettél nekem.

Ficánk próbált volna indulni, de nem tudott. A szíve nem engedte. Olyat érzett akkor, mint még soha. De túlságosan féltette ahhoz, hogy magával vigye.

– De akkor te se menj el! Ne hagyj egyedül!

– Sajnálom Holdsugár. De én megfogadtam. Mennem kell. És ha nem térnék vissza, élj nagyon boldogan, nélkülem.

Folytatta útját. Szomorú volt, de ment tovább. A nap már lenyugodni készült. Befestette a tó vizét pirosra, sárgára, lilára. Ficánk egy nádashoz ért. Itt már sekélyebb volt a víz. A vízben meglátott egy úszó kukacot. Rádöbbsent, hogy éhes. Odaúszott, és bekapta. Ám ekkor a kukac húzni kezdte kifelé. Erőlködött, de hiába. Túl gyenge volt. Kikerült a vízből, valami óriás a kezébe vette, és forgatta. Valami különös nyelven beszédet hallott, hogy „túl apró, nem kell”, de nem értette. Nem kapott levegőt. Kapkodott a víz után. Valaki a szárazföldre dobta. Jobbra, balra ütődött, de sehol sem volt víz. Eszébe jutott az anyja, a húga és Holdsugár. Holdsugár képe volt előtte, majd elhomályosult. Már nem vergődött. És a szemében lévő szikra kihunyt, örökre. Ő sem tért vissza, hogy elmondja, a világ nem csak az a tó, amit az óriások Balatonnak neveznek. Nem tudta már elmondani, hogy az óriások kegyetlenek, mert pusztá szórakozásból öldösik őket.